

CRIDA DE L'APLEC 2010

PRESENTACIÓ DEL PARE RAMON CARALT I ROCA

A càrrec de Josep Mir i Mauri

Quan em va trucar en Lluís per demanar-me si volia participar en la presentació del cridaner de l'Aplec d'enguany, us haig de dir, sincerament, que feia una mica de basarda presentar una persona que gairebé no coneixia. Es tractava del pare Ramon Caralt, president de l'associació Amics de l'Aplec de Matagalls, un aplec que em porta molts records i us puc dir que enguany, si Déu vol, farà 21 anys que pujo al Matagalls el dia de l'aplec. M'equivocava. Va ser més senzill del que em pensava i a poc a poc tot parlant amb ell em vaig adonar que aquella por d'emplenar un o un parell de fulls s'anava esvainent.

El pare Ramon Caralt i Roca, cmf, va néixer el 1939 a Santa Cecília de Voltregà, fill de la pagesia; a casa eren 13 germans. Molt aviat, als 12 anys, va iniciar els seus estudis a Cervera amb els claretians i el 1966 els va finalitzar, any que va ser ordenat sacerdot a Girona pel bisbe Narcís Jubany. Des d'aleshores i fins al 1968, va ser professor al seminari de Sant Boi de Llobregat.

Seguidament, es desplaçà a Solsona, per uns mesos, a suplir un professor malalt que impartia classes al filòsof. Va ser precisament en aquest període que va tenir el goig de tenir com a deixeble l'actual abat de Montserrat, Josep M. Soler i Canals. Finalitzada la suplència es va integrar en un equip itinerant de tres persones que anava arreu de Catalunya a fer setmanes de convivències de joventut i de família, per un període de 3 anys.

El 1972 es dirigí a París, a l'Institut Catòlic, per cursar teologia en l'especialitat de catequesi. Després de dos anys d'estudi va obtenir una llicenciatura en aquesta matèria. En etapes posteriors, tornava a la capital francesa, i anava a les parròquies del voltant de París a suplir rectors de parròquies o capellans a residència d'avis. Això va ser per un període de 10 anys.

Guarda un record molt viu del quatre estius que va passar a la ciutat de Blois, suplint el capellà de la gran residència d'avis a càrrec de les Germanetes del Pobres. Més tard el van destinar a Tarragona. Aquí va ser viceconsiliari diocesà del Moviment Familiar Cristià i, més endavant, consiliari dels Equips de la Mare de Déu. Va ser professor de deontologia mèdica (moral

professional) a les escoles d'infermeria de l'hospital de Santa Tecla i a la Creu Roja.

Al final del 1976 ja el trobem a Valls, on exerceix de professor en el col·legi Claret i, alhora, és rector de la parròquia del Pla de Santa Maria.

El 1979 rep el destí d'anar a Sallent com a vicari de la parròquia i superior de la comunitat que, precisament ocupa el mateix edifici que fou la casa natal de sant Antoni M. Claret. Estant a Sallent, ja va encertar la seva tasca envers els malalts, anant periòdicament a l'hospital de Bellvitge de l'Hospitalet de Llobregat.

El 1984 ja té més a prop aquest hospital ja que s'ha traslladat a Sant Boi de Llobregat, on els claretians, en aquest temps, són responsables de tres parròquies de les sis que hi ha a la ciutat. Des d'aquí fa la feina de capellà a l'hospital de Bellvitge i, al mateix temps és vicari d'una de les parròquies.

Del 1984 al 1986 és rector de la parròquia de Sant Antoni M. Claret, en aquesta mateixa població. Després de dos anys, alliberat de tota feina parroquial, es dedica totalment a la tasca de capellà a l'hospital de Bellvitge.

Una cosa remarcable durant aquest gairebé 18 anys de servei en aquest hospital, és que va formar part de l'equip de cures paliatives i també fou membre del CEIC (Comitè Ètic d'Investigació Clínica).

Del 1998 fins al 2002 el trobem de capellà a l'hospital del Mar. Llavors li demanen d'anar a Montgat com a administrador d'aquella comunitat. Al pocs dies d'haver-hi arribat, va haver de sotmetre's urgentment a una greu operació quirúrgica: calia un "reciclatge" de cor! Era el 6 de juliol. Després de llarga convalescència, l'1 d'octubre del mateix any comença novament la tasca en pro del malalt; aquesta vegada, des de Montgat, anirà diàriament a l'hospital Dos de Maig (abans la Creu Roja) de Barcelona. Després de 6 anys (2008) deixa l'hospital perquè li han demanat de ser rector, només durant un any, de la parròquia de Sant Joan de Montgat, i superior de la comunitat. L'any següent els claretians deixen aquella parròquia a mans del Bisbat, després de 40 anys d'haver-ne assumit la responsabilitat.

Actualment es dedica preferentment a atendre la comunitat de Montgat, de la qual segueix sent adminis-

trador i superior. També fa xerrades a grups diversos, especialment a equips de visitadors de malalts que treballen des de les parròquies.

Catalanista com és ell, una de les seves passions ha estat, i és, la poesia i literatura, no oblidem que és professor de català, títol obtingut després d'un examen clandestí, quan la nostra llengua sofria persecució i Òmnium Cultural estava clausurat per ordre policial. Autor del llibret de barbarismes *Parleu bé el català*. Corrector de proves i traductor del francès al català (d'alguns llibres i articles diversos). Ha participat, en diferents ocasions, en les jornades poètiques dutes a terme al jardí verdaguerià de la parròquia de Sant Andreu del nostre poble i coneix també activitats com el Pessebre Vivent de Tona, el qual ja ha visitat.

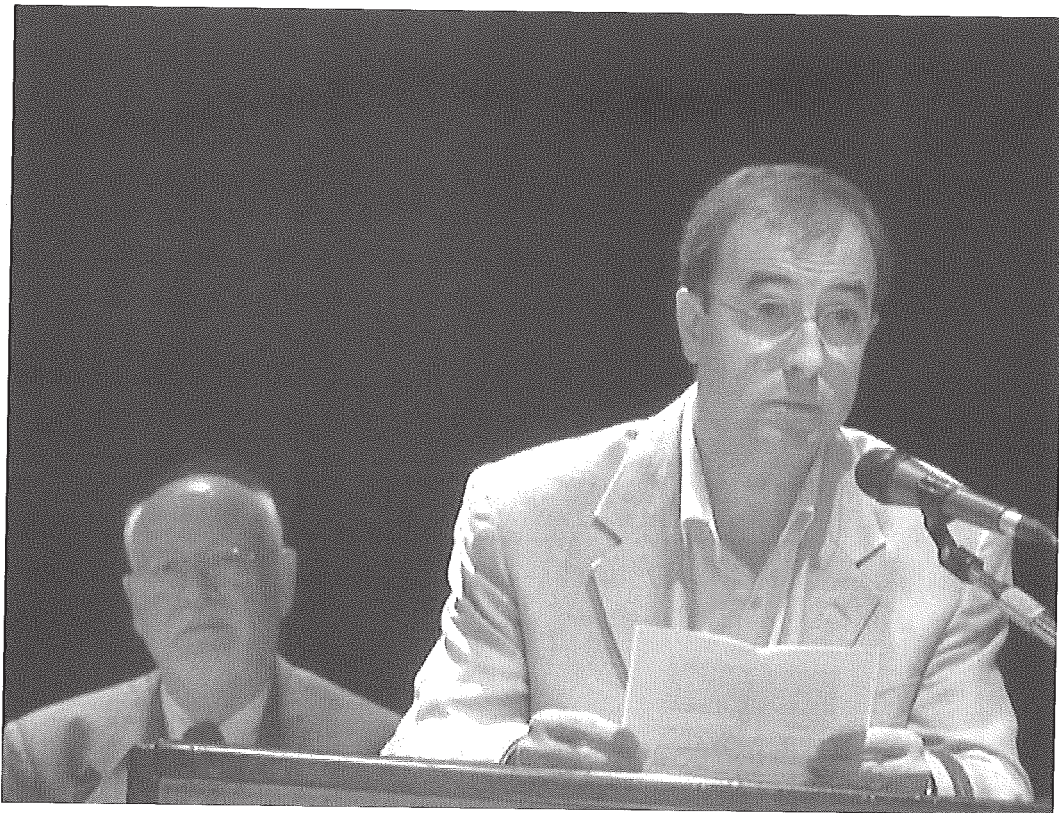
Home molt entregat i enèrgic i que, com ell diu, "ha tocat moltes tecles", estima la música (toca alguns instruments, va implantar les caramelles en una població en què només en quedava el record i va dirigir una coral...), va col·laborar en la fundació de l'Hora

3 (Moviment Cristià de Joves, Adolescents i Adults) i formà part, durant uns anys, del SIC (Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya).

Després d'uns anys de col·laborar i ajudar el pare Illa, el 1997 passa a presidir l'associació Amics de l'Aplec de Matagalls.

Persona molt propera a la gent gran i als menuts, els ha estat, en molts moments, de gran distracció ajudant així al seu benestar emocional, gràcies a les seves habilitats com a mag amb els seus jocs de mans (el mag Racaró, és el seu nom d'artista). Us puc assegurar que amb la poca estona que hem estat xerrant, he copsat que és una de les poques persones que he conegut tan disponible, amable, simpàtica, agradable i amb gran sentit de l'humor (que de vegades prou falta ens fa).

Pare Ramon, ha estat un honor poder presentar la vostra figura. Sigueu molt benvingut al nostre poble i un desitgem que la vostra estada sigui d'allò més complaent i que us quedi aquell regust tan dolç que us faci venir ganes de tornar qualsevol altre dia.

Josep Mir en un moment de la seva intervenció. En segon terme, el pare Ramon Caralt, cridaner de l'Aplec del 2010 (Foto cedida per la família Mir-Serra).